

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/13/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312216747
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lýdia Gálisová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4312216747.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a sudkýň JUDr. Marty Polyákovej a JUDr. Dagmar Podhorcovej, v právnej veci navrhovateľky: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421 za ktorú koná doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD ako advokát, proti odporkyni: Slovenská republika za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné Námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 25. septembra 2014 pod č. k. 25C/51/2013-78 takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala majetkovej škody v sume 529 eur a nemajetkovej ujmy v sume 404 eur. Odporkyni náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľka sa domáhala náhrady škody za nesprávny úradný postup z dôvodu, že k vydaniu poverenia nedošlo v zákonnej 15 dňovej lehote. Súd v tomto prípade neskúmal, či prišlo k priedňahom v konaní, zisťoval, či došlo k nedodrňaniu zákonnej lehoty, z akého dôvodu a či je to dôvod na náhradu škody. Poukázal na ustanovenia § 41, § 44 Exekučného poriadku a ustanovenie § 9, § 16, § 17, § 19 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Uviedol, že v zmysle § 41 ods. 2 písm. d/ zák. č. 233/1995 Z. z. bolo v čase podania návrhu na vydanie poverenia možné vydať poverenie na základe vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených ako exekučného titulu. Až neskôr bol zákon v uvedenej časti novelizovaný tak, že exekučným titulom boli vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov. Rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul bol uvedený do § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku novelou účinnou od 01.06.2011. Takáto novela by bola nadbytočná, ak by išlo o exekučný titul podľa písm. i/. Skutočností, že rozhodcovský rozsudok sa za exekučný titul považoval podľa písm. d/ svedčí aj komentár k § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Novela č. 144/2010 Z. z. sa vzťahuje aj na konania začaté pred účinnosťou tohto zákona. K vydávaniu poverení na základe exekučného titulu rozhodcovského rozsudku dochádzalo a dochádza podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku. Preto sa nestotožnil s názorom navrhovateľky, že rozhodcovský rozsudok bol exekučným titulom aj podľa § 41 ods. 2 písm. i/ EP. Novela § 44 ods. 2 vykonaná zákonom č. 144/2010 Z.z. účinná od 01.06.2010 sa vzťahuje aj na konania začaté pred účinnosťou zákona. Ďalej uviedol, že ohľadne prípadného priedňahu sa nevedlo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sa sťažnosť na priedňahy v konaní, nerozhodoval Ústavný súd SR, či Európsky súd pre ľudské práva. Návrh bol podaný v roku 2012, preto predmetné ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v súčasnom znení možno brať do úvahy

ako výklad pôvodného ustanovenia pri skúmaní nároku podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v čase podania návrhu na vydanie poverenia a začatia tohto konania. Súd vydal poverenie po 105 dňoch od doručenia návrhu. V ďalšej časti svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľkou tvrdená majetková škoda nebola nijako preukázaná, žiadnym spôsobom nepreukázala zníženie svojho majetku. Doba, ktorá uplynula od doručenia žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia exekučnému súdu spolu s návrhom na vykonanie exekúcie a exekučným titulom až do samotného vydania poverenia exekučným súdom, ale aj do doručenia upovedomenia o začatí exekúcie nemohla nijako negatívne zasiahnuť navrhovateľku, nemohla v nej vyvolať neistotu ako morálnu ujmu, nemohla ovplyvniť jej plánovanie a rozhodovanie. Navrhovateľka požadovala vykonať znalecké dokazovanie. Znalecké dokazovanie nepovažoval za potrebné s poukazom na ďalšie dôvody pre zamietnutie návrhu. Nemal dôvod zaoberať sa nejakou výškou škody keď mal za to, že k vzniku škody nedošlo. Z uvedených dôvodov potom nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ďalej uviedol, že posúdenie námietky premlčania nebolo pre zamietnutie žaloby podstatné. V závere uviedol, že exekučný titul bol vydaný v rozpore so zákonom pre neprijateľnú zmluvnú podmienku týkajúcu sa rozhodcovskej doložky, poukázal na jednotnú rozhodovaciu činnosť súdov. Z uvedených dôvodov návrh zamietol a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že odporkyni nepriznal náhradu trov konania, keďže jej žiadne trovy nevznikli.

Rozsudok súdu prvého stupňa napadla v zákonnej lehote odvolaním navrhovateľka a domáhala sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V dôvodoch odvolania uviedla, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil a neúplne zistil skutkový stav veci. Rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Vytvára konštrukciu, podľa ktorej je jej nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy anulovaný značnou nedôveryhodnosťou údajov. Nemala k dispozícii súdny spis exekučného súdu a tak mohla niektoré skutočnosti len usudzovať a to podľa sekundárnych prejavov, ktoré mala v realite. Samotná nedôveryhodnosť údajov nemôže nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom stanovenej lehote. Ďalej namietala, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Znemožnil jej objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku, keď zamietol znalecké dokazovanie, na čo nemal žiadne dôvody. Mala za to, že súdu neprislúchalo polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. V závere uviedla, že nechápe, aký môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Ide o prejav nesústredenej činnosti súdu, kedy súd vyhodnocoval aj také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli. V závere odvolania nesúhlasila so zamietnutím žaloby z dôvodu premlčania nároku. Poukázala na ustanovenie § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a nestotožnila sa so závermi súdu o začatí plynutia premlčacej doby a vyjadrila sa k návrhu na prerušenie konania, ktorý prvostupňový súd neakceptoval. Z uvedených dôvodov žiadala rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Odporkyňa sa k odvolaniu nevyjadrila.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom konania a v zákonom stanovenej lehote (§ 201, § 204 ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, byť viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 214 ods. 2 OSP, § 156 ods. 3 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 OSP potvrdil.

Predmetom tohto konania je návrh navrhovateľky, ktorým sa voči odporkyni domáhala zaplata sumy 125 eur z titulu náhrady škody a sumy 404 eur z titulu nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vzniknutých jej v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Levice v exekučnom konaní vedenom na označenom súdu pod sp. zn. 16Er/979/2008. Nesprávny úradný postup navrhovateľka vzhľadla vo vydaní poverenia po uplynutí

15-dňovej lehoty na vydanie poverenia tvrdiac, že exekučný súd vydal poverenie viac ako s 3-mesačným omeškaním.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplní na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovenie § 219 ods. 2 OSP zakotvuje koncepciu zjednodušeného rozhodnutia odvolacieho súdu. Ak má odvolací súd za to, že prvostupňový súd nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa správne argumentačne vypořiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie podľa § 157 ods. 2 OSP, ale obmedzí sa len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň môže doplniť ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti preskúvaného rozhodnutia. Právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako neoddeliteľnej súčasť práva na spravodlivý súdny proces neznamená povinnosť súdu dať odpoveď na všetky argumenty účastníka, ale len na argumenty zásadného významu, t. j. pre vec rozhodujúce.

Predtým, ako odvolací súd pristúpil k samotnému prejednaniu odvolania navrhovateľky, zaoberal sa ňou namietanou vadou konania, spočívajúcou v odňatí možnosti účastníka konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ OSP).

Z obsahu odvolania navrhovateľky vyplýva, že navrhovateľka namietala nevykonanie znaleckého dokazovania, ktorým mal súd zistiť výšku materiálnej škody. K uvedenej vade konania namietanej navrhovateľkou odvolací súd udáva, že je výlučne vecou súdu rozhodnúť o tom, aký dôkaz bude v konaní vykonaný. Navrhovateľkou namietané odňatie možnosti konať pred súdom musí byť chápané tak, že odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti sa s faktickou činnosťou súdu (s jeho procesným postupom v konaní, so samou procedúrou prejednaní vecí súdom) a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatou v napadnutom rozhodnutí. Navrhovateľka iné vady v konaní nenamietala a odvolací súd z obsahu spisu ani vady konania, pre ktoré by musel rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť nezistil. Preto pristúpil k prejednaniu veci.

Navrhovateľka namietala, že prvostupňový súd nesprávne zistil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil. Z obsahu exekučného spisu vyplýva, že návrh na vykonanie exekúcie bol podaný do zápisnice pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým dňa 03.11.2008 a súd následne 16.02.2009 vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Uznesením exekučného súdu zo dňa 25.07.2013 pod č.k. 16Er/979/2008-16 bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavené exekučné konanie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného do 31.05.2010 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo v návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti, písomne poverí exekútora, aby ju vykonal. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo v návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku platného do 31.05.2011: písm. d/ podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených i/ podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade iných vykonateľných rozhodnutí a schválených zmierov, ktorých výkon pripúšťa zákon.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku platného od 01.06.2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Z uvedenej úpravy ust. § 44 ods. 2 a § 41 ods. 2 Exekučného poriadku potom vyplýva, že až novela Exekučného poriadku v § 41 ods. 2, od 01.06.2011 zaviedla pod písm. d/, že rozhodcovské rozsudky sú vykonateľné exekučné tituly. Podľa názoru odvolacieho súdu preto rozhodcovské rozsudky boli exekučnými vykonateľnými titulmi do uvedeného obdobia aj podľa § 41 ods. 2 písm. i/ Exekučného poriadku. Keďže až novela od 01.06.2011 zaviedla definíciu rozhodcovských rozsudkov v § 44 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, bolo možné až od tohto obdobia aplikovať ust. § 44 ods. 2 Exekučného

poriadku o tom, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/.

Z exekučného spisu vyplýva, že návrh na vykonanie exekúcie bol podaný 03.11.2008, súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie dňa 16.02.2009. Z uvedeného potom vyplýva, že prvostupňový súd nedodrжал 15-dňovú lehota na vydanie poverenia a odvolací súd sa v tejto časti stotožnil s názorom prvostupňového súdu o nedodržaní 15-dňovej lehoty. Vydanie poverenia musí byť výsledkom náležitého preskúmania a to exekučného titulu po formálnej a materiálnej stránke vykonateľnosti tohto rozhodnutia, žiadosti o vydanie poverenia a návrhu na vykonanie exekúcie. Materiálnym predpokladom každej exekúcie je existencia exekučného titulu. Ak chýba tento materiálny predpoklad exekúcie, exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia zamietne. Vydanie poverenia v prípade nedostatkov exekučného titulu by znamenalo iba to, že exekúcia sa síce začala, avšak musí byť v každom štádiu konania aj tak zastavená. Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasne splnenie troch podmienok: a/ nesprávny úradný postup, b/ vznik škody, c/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Predpoklad súčasného splnenia uvedených podmienok znamená, že ak chýba čo i len jedna z podmienok, náhradu škody nie je možné priznať. Dôkazné bremeno preukázať podmienky náhrady škody spočíva na poškodenom, v preskúmanej veci na navrhovateľke. Pojem nesprávny úradný postup orgánu „verejnej moci“ nie je zákonodarcom v citovanom ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. výslovne definovaný. Je uvedený príkladom. Je však možné vyvodiť, a to z ustálenej judikatúry, že ide o taký úradný postup, ktorý má vadu, ktorá nie je v súlade s príslušnou právnou úpravou. Jedná sa o postup, pri ktorom dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie orgánov verejnej moci alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z úvahy funkcie alebo cieľa tejto činnosti, teda o postup nezákonný. Skutočnosť, že ide o nesprávny úradný postup taktiež určuje fakt, že musí ísť o úradný postup priamo súvisiaci s výkonom právomoci orgánu verejnej moci. Nesprávnym úradným postupom nie sú len prípady, v ktorých orgán verejnej moci priamo koná (pri rozhodovacej činnosti), ale aj pri porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, prípadne ak ide o nečinnosť pri výkone úradnej moci. Odvolací súd sa plne stotožňuje so závermi súdu prvého stupňa uvedených v jeho rozhodnutí v tom, že navrhovateľka neunesla dôkazné bremeno pri preukázaní vzniku škody a nemajetkovej ujmy, nakoľko nepredložila relevantné dôkazy dokumentujúce skutočnú výšku škody, nemajetkovej ujmy a preto jej námietky uvádzané v odvolaní sú irelevantné. Ani jeden z dôvodov pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch navrhovateľka ničím nepredložila a nepreukázala. Je správny názor súdu prvého stupňa, že nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi postupom súdu prvého stupňa v exekučnom konaní a eventuálnym vznikom škody alebo nemateriálnej ujmy.

Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) k jednotlivým odvolacím dôvodom navrhovateľky dodáva.

Pokiaľ ide o aplikáciu súdom ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., odvolací súd zistil, že prvostupňový súd správne použil znenie zákona č. 514/2003 Z.z. v znení do 31.12.2012, preto odvolací dôvod navrhovateľky nie je daný.

Čo sa týka ďalších odvolacích dôvodov navrhovateľky, týkajúcich sa otázky trvania stavu právnej neistoty, k úvahám o dĺžke a obmedzenosti súdu lehotou, nesúhlas s premlčaním nároku odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa svoje rozhodnutie na takýchto dôvodoch nezaložil, preto takéto odvolacie dôvody sú z pohľadu odvolacieho súdu irelevantné. Zrejme ide len o nesústredenú činnosť navrhovateľky, keď podáva paušálne odvolania v radovo tisícoch obdobných vecí bez konkrétnej znalosti každého jednotlivého prípadu. Nasvedčuje tomu posledný odvolací dôvod neprerušenie konania na návrh navrhovateľky. Je zrejme, že samotná navrhovateľka pri uvádzaní tohto dôvodu nemala vedomosť, či podala návrh na prerušenie konania, čo vyplýva z jej prvej vety „ak bol súdu doručený...“. Žiadny návrh na prerušenie konania navrhovateľka v priebehu konania nepodala, preto aj tento odvolací dôvod nie je daný.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 151 ods. 1 veta prvá OSP tak, že odporkyni nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, keďže si trovy odvolacieho konania neuplatnila.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.